

lovens § 43 (om betalingsfristen for husleje i erhvervsforhold) en gunstigere retsstilling for udlejer (kreditor), end hvad der som minimum skal gælde efter direktivet. Der er således ikke behov for lovændringer på dette punkt.

Med henblik på opfyldelse af direktivet foreslås det, at kreditor inden for direktivets anvendelsesområde i tilfælde, hvor forfaldsdagen alene følger af en sædvane, skal kunne vælge i stedet at kræve morarente efter rentelovens § 3, stk. 2, når dette stiller kreditor bedre. § 3, stk. 2, vedrører tilfælde, hvor forfaldsdagen ikke er fastsat i forvejen, jf. straks nedenfor samt pkt. 3.1.3. ovenfor.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3 (den foreslåede § 1, stk. 4, 3. pkt.).

4.2.2. Forfaldsdagen er ikke fastsat i forvejen

Ændringer som følge af direktivet

Som nævnt under pkt. 2, indeholder direktivet (artikel 3, stk. 1, litra b) en række bestemmelser om, fra hvilket tidspunkt der skal betales morarente, hvis forfaldsdagen ikke er fastsat i forvejen.

Udgangspunktet i direktivet er, at der påløber morarenter fra 30 dage efter dagen for skyldnerens modtagelse af en faktura eller en tilsvarende betalingsanmodning. Hvis det er usikkert, hvornår skyldneren har modtaget fakturaen eller den tilsvarende betalingsanmodning, eller hvis fakturaen eller den tilsvarende betalingsanmodning er modtaget før den dag, hvor skyldneren modtager varerne eller tjenesteydelserne, skal 30-dages fristen beregnes fra sidstnævnte dag. Hvis det er aftalt eller bestemt i lovgivningen, at der skal gennemføres en godkendelses- eller kontrolprocedure, hvorved varernes eller tjenesteydelsens overensstemmelse med aftalen skal konstateres, og skyldneren modtager fakturaen eller den tilsvarende betalingsanmodning inden eller på den dato, hvor denne godkendelse eller kontrol finder sted, skal fristen regnes fra 30 dage efter datoen for godkendelse eller kontrol (artikel 3, stk. 1, litra b).

Efter rentelovens § 3, stk. 2, skal der betales rente, når der er gået en måned efter den dag, da fordringshaveren har afsendt eller fremsat en betalingsanmodning, f.eks. en faktura, jf. nærmere ovenfor under pkt. 3.1.3.

Det foreslås med henblik på opfyldelse af direktivet at ændre denne frist fra en måned til 30 dage, og det foreslås, at ændringen også skal gælde uden for handelsforhold.

Det forhold, at kreditor kan opnå en bedre retsstilling efter renteloven end efter direktivet, fordi betalingsfristen i medfør af renteloven som udgangspunkt

løber fra et tidligere tidspunkt, nemlig fra tidspunktet for afsendelse af betalingsanmodningen og ikke fra modtagelsen, er ikke i strid med direktivet. Medlemsstaterne er således berettigede til at opretholde eller fastsætte regler, der giver kreditor en bedre retsstilling end efter direktivet, jf. minimumsklausulen i artikel 6, stk. 2.

Da direktivet imidlertid anvender alternative begyndelsestidspunkter og i visse tilfælde f.eks. lader det være afgørende, hvornår varerne eller tjenesteydelserne er modtaget, kan der rejses spørgsmål om, hvorvidt der vil kunne forekomme situationer, hvor den gældende ordning i renteloven ikke i tilstrækkeligt omfang sikrer fordringshaverens ret til at kræve morarenter ved forsinket betaling i forhold til de mindstekrav, som stilles efter direktivet.

Der vil bl.a. kunne forekomme situationer, hvor fordringshaveren har afsendt eller fremsat en betalingsanmodning på et så tidligt tidspunkt, at forfaldsdagen først indtræder efter månedsfristens (30-dages fristens) udløb. I dette tilfælde vil betalingsanmodningen i relation til morarenter være uden retsvirkning efter den gældende bestemmelse, og der må således afsendes eller fremsættes ny betalingsanmodning for at opnå morarentebetaling. Hvis varerne eller tjenesteydelserne er modtaget af skyldneren i mellemtiden, vil det kunne anføres, at det ville have været til fordringshaverens fordel, hvis fristen i et sådant tilfælde skulle regnes fra tidspunktet for modtagelsen af varerne eller tjenesteydelserne.

Som et andet eksempel kan nævnes, at en fordringshaver i de tilfælde, hvor en betalingsanmodning fremsendes efter, at varerne eller tjenesteydelserne er modtaget af skyldneren, og der er usikkerhed om, på hvilket tidspunkt betalingsanmodningen er modtaget, efter direktivets regler vil kunne kræve renter fra 30 dage efter varernes eller tjenesteydelsernes modtagelse, hvilket i dette tilfælde er tidligere end efter rentelovens regler.

I begge situationer har kreditor imidlertid mulighed for at opnå en gunstigere retsstilling i medfør af den gældende bestemmelse i renteloven. Fordringshaveren afgør således efter renteloven selv, hvornår der skal afsendes betalingsanmodning til skyldneren, og fordringshaveren kan således ved at afsende en ny betalingsanmodning før eller samtidig med leveringen af varerne eller tjenesteydelserne til skyldneren sikre, at morarente skal betales senest fra 30 dage efter dette tidspunkt. Efter den gældende regel i rentelovens § 3, stk. 2, kan fordringshaveren således gennem afsendelse af betalingsanmodning selv bringe fristen for betaling af morarente til at løbe. Denne regel i renteloven